

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Z. B.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2007, č. j. KUOK/126197/2007, o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2010, č. j. 58 Ca 3/2008 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 20. 12. 2007, č. j. KUOK/126197/2007. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových

vozidel (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 10. 2007, č. j. SmOl/ARMV/2/0451/2007/Mar, jímž byl žalobce uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. h) a i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“).

Stěžovatel označuje jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Neztotožňuje se se závěry krajského soudu ohledně nepřezkoumatelnosti jím vydaného rozhodnutí a v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, č. j. 5 As 48/2007 - 162, podle kterého nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoli na dílčích nedostatcích odůvodnění. Stěžovatel se domnívá, že o skutkovém stavu přestupku není pochyb, neboť důkazy, které jsou součástí spisového materiálu, byly náležitě vyhodnoceny. Správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem, zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jakož i všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Své rozhodnutí řádně odůvodnil, uvedl v něm podklady a úvahy, z nichž ve svém rozhodování vycházel, a řádně se vypořádal také s veškerými žalobcem uplatněnými námitkami. Stěžovatel je toho názoru, že pokud rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně tvoří jeden celek, nic mu nebránilo se ve svém rozhodnutí odvolat na závěry správního orgánu prvního stupně. Stěžovatel se taktéž neztotožňuje s interpretací ustanovení § 73 odst. 2 zákona o přestupcích tak, jak ji provedl krajský soud, včetně závěru, že § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na přestupkové řízení nedopadá. Stěžovatel se domnívá, že ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu nehovoří o tom, že obviněný z přestupku nemá práva dle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, ale pouze konstatuje, že k novým skutečnostem a návrhům na provedení důkazů, uvedených v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídnou jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Z uvedeného vyplývá, že odvolací orgán je povinen (za určitých a zákonem stanovených podmínek) k novým skutečnostem a k návrhům na provedení důkazů v průběhu řízení přihlídnout a s těmito se řádně vypořádat. Zásada koncentrace řízení dle názoru stěžovatele nebere účastníkům řízení jejich základní práva, ale nutí je aktivně hájit svá práva již v řízení před orgánem prvního stupně. V neposlední řadě pak nelze opomenout, že nepřihlídnutí ke skutečnostem, které účastník řízení mohl uplatnit dříve, je omezeno dalšími principy, na kterých stojí správní řízení, a to zejména povinností správního orgánu posoudit, zda byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a povinností zjistit všechny okolnosti důležité k ochraně veřejného zájmu a svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Ze všech výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce se k obsahu podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu předloženého spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným porušením ustanovení § 4 písm. a), b) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž spáchal přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. h) a i) zákona o přestupcích. Ke spáchání přestupku ze strany žalobce došlo tím, že dne 14. 1. 2007 ve 20.10 hod. v Olomouci na ulici Velkomoravská jako řidič motorového vozidla zn. Hyundai, v důsledku nevěnování se situaci v provozu na pozemních komunikacích narazil do před ním stojícího motorového vozidla zn. VW Golf, řízeného A. D., který zastavil pro situaci v provozu na pozemních komunikacích, nárazem jej odrazil vpřed do před ním stojícího vozidla zn. Renault Clio, řízeného K. A., a způsobil tak dopravní nehodu, při které došlo k jeho lehkému zranění, dále k ublížení na zdraví K. A. a hmotné škodě na každém z uvedených vozidel, na vozidle Hyundai zřejmě převyšující částku 50 000 Kč. Žalobci byla za toto jednání uložena pokuta ve výši 40 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání dvanácti měsíců.

Ve stejnou dobu pak Z. P. jako řidič motorového vozidla zn. Škoda Octavia jedoucího za žalobcem (tj. za vozidlem zn. Hyundai) v důsledku nedodržení bezpečné vzdálenosti narazil do tohoto vozidla a nárazem jej odhodil vpřed opětovně do motorového vozidla VW Golf, řízeného A. D., stojícího před ním, čímž způsobil dopravní nehodu, při které došlo k hmotné škodě na každém z uvedených vozidel zřejmě převyšující částku 50 000 Kč. Za toto jednání mu byla uložena pokuta ve výši 3000 Kč.

Žalobce s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně nesouhlasil a podal proti němu včasné odvolání, v němž uvádí, že po řádném prostudování spisu Policie České republiky, výpovědí vyslechnutých účastníků dopravní nehody a svědků, jakož i příslušných znaleckých posudků, je nutno konstatovat, že dopravní nehoda nebyla řádně prošetřena, provedené dokazování trpí neúplností a vykazuje mnohé (v odvolání podrobně popsané) nedostatky. Žalobce trvá na své výpovědi týkající se především způsobu zastavení jím řízeného vozidla Hyundai, podle které za vozidlem VW Golf bezpečně zastavil a jeho vozidlo Hyundai se s tímto vozidlem střetlo až v důsledku nárazu ze strany vozidla Škoda Octavia, jedoucího za žalobcem. V této souvislosti žalobce upozorňuje, že zejména svědek M. L. nemohl ze svého úhlu pohledu zcela jasně vidět, zda vozidlo Hyundai nejprve narazilo do vozidla VW Golf, nebo za ním bezpečně zastavilo, a až následně (po nárazu vozidla

Škoda Octavia řízeného L. P. se střetlo s vozidlem VW Golf. Pokud jde o závěry plynoucí ze znaleckého posudku Ing. L. Ma., není z něj dle názoru žalobce patrné, že by někdo posuzoval, zda přední část vozidla Hyundai vykazuje známky dvou střetů. Jediným podkladem pro posouzení byly fotografie z místa nehody a fotografie obou vozidel (Hyundai a VW Golf) pořízené pojišťovnami v období, kdy vozidlo Hyundai bylo zasněženo, a tedy je nelze považovat za průkazné. Nejednoznačné jsou také stopy brzdných drah u vozidla Hyundai, údaje jsou rozporné s údaji o rozsahu poškození vozidel dle údajů pojišťoven a přiložené fotodokumentace (body 1. až 5. odvolání). Žalobce dále poukázal na nejednoznačnou výpověď účastníka dopravní nehody A. D., který odlišně vypovídal bezprostředně po nehodě a následně na policii, přičemž jeho spolujezdec nebyl vyslechnut vůbec (body 6. a 7. odvolání). Stejně tak se dle názoru žalobce vyskytují nejasnosti také ve výpovědích ostatních účastníků dopravní nehody. Výpověď dalšího obviněného, L. P. (řidiče vozidla Škoda Octavia), nebyla takřka vzata v úvahu, přestože se v některých bodech výrazně odlišuje od závěrů obsažených v protokolu o silniční nehodě, znaleckého posudku i výpovědí ostatních účastníků a svědků, což žalobce podrobněji rozvádí pod bodem 9. podaného odvolání. Rozporné jsou rovněž údaje ze znaleckého posudku s údaji o rozsahu poškození vozidel účastníků se předmětné dopravní nehody (body 10. až 13. odvolání). V závěru odvolání pak žalobce zpochybnil závěry znaleckého posudku MUDr. I. F. ve vztahu k vážnosti újmy na zdraví K. A., (řidičky vozidla Renault Clio). Z uvedených důvodů proto žalobce v odvolání navrhoval opětovné prošetření příčin nehody, revizi podkladů pro zpracování znaleckého posudku, případně připuštění doložení znaleckého posudku jiného nezávislého soudního znalce. Dále žádal o přezkoumání výpovědí dotčených osob, resp. doplnění dokazování o výpovědi dalších svědků.

Stěžovatel rozhodnutím ze dne 20. 12. 2007, č. j. KUOK/126197/2007, odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že žalobcem uplatněné námitky jsou vyvráceny spisovým materiálem, zejména výpovědí svědka, který nebyl na nehodě účasten, je tedy nezaujatý a nehodu pozoroval z bezprostřední blízkosti, dále spisovým materiálem Policie České republiky a znaleckým posudkem znalce v oboru doprava, Ing. L. Ma.. Je tedy zřejmé, že šetření bylo vedeno tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K návrhu žalobce na doplnění dokazování revizním znaleckým posudkem zpracovaným jiným nezávislým znalcem stěžovatel uvedl, že žalobci nic nebránilo vyžádat si znalecký posudek jiný, případně navrhnout výslech znalce, což však neučinil. Stěžovatel se proto ztotožnil se závěry uvedenými v prvostupňovém správním rozhodnutí, a to včetně uložené sankce, kterou shledal adekvátní ve vztahu k ochraně zájmů společnosti i výchovného a preventivního účinku, který je sankcí sledován.

Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u krajského soudu, v níž shodně jako v podaném odvolání namítal neúplnost zjištěného skutkového

stavu a nesprávné právní posouzení. Podle názoru žalobce dopravní nehodu zavinil L. P. (řidič vozidla Škoda Octavia a druhý obviněný z přestupku), a to způsobem podrobně popsáním v žalobě. Žalobce proto jak v řízení v prvním stupni, tak v řízení odvolacím navrhoval zpracování revizního znaleckého posudku, neboť jemu samotnému se revizní posudek obstarat nepodařilo. Stěžovatel však ve věci rozhodl, aniž by si tento posudek vyžádal nebo žalobci poskytl lhůtu pro jeho obstarání, případně jej předem poučil, že tento důkaz (resp. další navržené důkazy) neprovede, či alespoň ve svém rozhodnutí odůvodnil, proč tyto důkazy neprovedl. V této souvislosti žalobce upozornil, že stěžovatel se nezabýval tím, zda znalec do posudku zahrnul veškeré možné varianty týkající se dopravní nehody. Dále uvedl, že ačkoli Policie České republiky ukončila vyšetřování již dne 6. 3. 2007, přestupkové řízení bylo zahájeno až dne 3. 9. 2007. To ve svém důsledku způsobilo kratší prostor pro dokazování ze strany správního orgánu, což však nemůže jít k tíži žalobce. Žalobce rovněž poukázal na rozpory a nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, jeho překvapivost, která je dle závěrů Ústavního soudu vyslovených v usnesení sp. zn. I. ÚS 645/03 projevem libovůle a porušení práva na spravedlivý proces, jakož i na nepřiměřenost uložené sankce, která neodpovídá zákonným kritériím obsaženým v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí stěžovatele včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Dle názoru krajského soudu se stěžovatel v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal se všemi námitkami uplatněnými žalobcem v podaném odvolání, ani s jeho návrhy na provedení dalších důkazů, čímž své rozhodnutí zatížil vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. S ohledem na vyjádření stěžovatele k podané žalobě, podle kterého žalobce měl veškeré své důkazní návrhy označit již v průběhu řízení v prvním stupni, neboť dle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve, krajský soud odkázal na závěry obsažené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, podle kterého ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá. Vzhledem k tomu, že krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné, nezabýval se již věcně dalšími žalobními námitkami.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti a z hlediska v ní uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel předně učinil předmětem přezkumu zdejším soudem otázku, zda žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť stěžovatel se v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nevypořádal s žalobcem vznesenými odvolacími námitkami.

K takto uplatněné stížní námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud mají soudy ve správním soudnictví přezkoumávat rozhodnutí správních orgánů vydané v oblasti veřejné správy [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], pak je z povahy věci nezbytné, aby z obsahu přezkoumávaného rozhodnutí bylo možno zjistit, z jakých skutečností správní orgán vycházel a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil. Z odůvodnění tak musí být zřejmé, proč správní orgán považuje v případě rozhodnutí v neprospěch účastníka jeho námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předesťené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů. V opačném případě, kdy v rozhodnutí chybějí důvody, o něž se opírá jeho výrok, je nutno rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost zrušit (srovnej např. již rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/1992 - 23, SP č. 27, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, dostupný na www.nssoud.cz).

V projednávané věci je nutno přisvědčit závěrům krajského soudu, že stěžovatel shora uvedeným požadavkům nedostál, neboť jím vydané rozhodnutí nesplňuje kritéria přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, která dovodila výše citovaná judikatura správních soudů. Přestože žalobce v podaném odvolání uvedl celou řadu námitek, zpochybňujících především provedené dokazování, a tyto námitky podpořil konkrétními argumenty, stěžovatel se s nimi v odůvodnění svého rozhodnutí náležitě nevypořádal a toliko v obecné rovině konstatoval, že námitky stěžovatele jsou vyvráceny spisovým materiálem, zejména výpovědí svědka, který je nezaujatý, neboť nebyl na nehodě účasten, dále spisovým materiálem Policie České republiky a znaleckým posudkem znalce v oboru doprava, Ing. L. Ma. Takto koncipované odůvodnění správního orgánu druhého stupně ovšem nelze s ohledem na charakter námitek uplatněných v odvolání považovat za dostatečné, neboť, jak již bylo uvedeno výše, je povinností správního orgánu se v odůvodnění svého rozhodnutí s odvolacími námitkami náležitě a podrobně vypořádat. Této povinnosti stěžovatele nemůže zbavit ani ta skutečnost, že by požadavkům na řádné odůvodnění plně vyhovovalo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Pokud jde o další z námitek uplatněných v kasační stížnosti, tato se týká aplikace ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu v řízení o přestupku. Podle tohoto ustanovení se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Smyslem tohoto ustanovení je nepochybně přispět k zefektivnění správního řízení a bezesporu má své místo u řízení zahajovaných na návrh, tj. řízení o žádosti. V těchto řízeních je koncentrace plně na místě, neboť je v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady.

Naopak v řízení sankčním, kterým je také řízení o přestupku, se uplatňuje zásada vyšetřovací, která správnímu orgánu ukládá povinnost činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity účastníka řízení. V přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině obviněného a o trestu za přestupek, tj. zkoumá oprávněnost *obvinění trestního charakteru* v širším slova smyslu tak, jak jej chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb. K definici tohoto pojmu srovnej také např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. 6. 1976, č. 5100/71, *Engel vs. Nizozemsko*, dostupný na www.echr.coe.int.

Princip koncentrace řízení, vyplývající z obecné úpravy správního procesu, tak je v rovině správního trestání nutno konfrontovat zejména s ustanovením § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, které jako *lex specialis* ve vztahu ke správnímu řádu stanoví, že obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani k doznání nesmí být donucován. V této souvislosti Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl: „*Obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náleží obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v I. stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci. [...] Obviněný v přestupkovém řízení není povinen poskytovat správnímu orgánu při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí veškerou potřebnou součinnost, jak to od jiných subjektů správních řízení žádá § 50 odst. 2 správního řádu. [...] Z toho je nutno dovodit jak to, že může být procesně i zcela pasivní, tak to, že k procesní aktivitě se může rozhodnout i v pozdější fázi řízení, a správní orgán se musí s touto jeho aktivitou (v podobě uplatňování nových tvrzení a navrhování nových důkazů) vypořádat. [...] Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu tedy na řízení o přestupku nedopadá.*“

Od shora uvedených závěrů nemá Nejvyšší správní soud důvod se odchylovat ani v nyní projednávané věci. Z citované judikatury Nejvyššího správního soudu

vyplývá, že v řízení o přestupku se ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu neuplatní. Správní orgán proto nemůže důkazní návrhy odmítnout pouze s poukazem na to, že tyto návrhy nebyly vzneseny již v řízení v prvním stupni. To pochopitelně ještě neznamená, že správní orgán musí veškerým v odvolání uplatněným návrhům vyhovět a důkazy provést. Důkaz provede pouze tehdy, mohl-li by přispět k řádnému objasnění věci. Pokud správní orgán shledá, že navržený důkaz není způsobilý vyjasnit účastníkem zpochybňované okolnosti projednávaného případu (či naopak prokázat jeho tvrzení), důkazní návrh neprovede, je však povinen své důvody pro tento závěr v rozhodnutí řádně a srozumitelně uvést.

Ani tomuto požadavku však stěžovatel v posuzovaném případě nedostál. Přestože žalobce v odvolání vznesl řadu návrhů na doplnění dokazování, kromě jiného také návrh na opatření nového (revizního) znaleckého posudku, stěžovatel k doplnění dokazování nepřistoupil a tento svůj postup nijak blíže nezdůvodnil. Zcela nedostatečným se v tomto ohledu jeví závěr stěžovatele, že vznesl-li žalobce v podaném odvolání námitky týkající se znaleckého posudku, pak mu nic nebránilo vyžádat si znalecký posudek jiný, popř. navrhnout výslech znalce při ústním jednání. Ve světle výše uvedeného nemůže obstát ani ve vyjádření k žalobě obsažená argumentace, podle které stěžovatel nemohl přihlížet k návrhům na provedení nových důkazů dle § 82 odst. 4 správního řádu.

Lze tedy ve shodě se závěry krajského soudu konstatovat, že stěžovatel se v rozhodnutí o opravném prostředku nevypořádal se všemi námitkami žalobce, uplatněnými v podaném odvolání, ani s jeho návrhy na provedení dalších důkazů, čímž své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Tuto vadu mu krajský soud v napadeném rozsudku vytkl zcela v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění žádného z důvodů uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., sám neshledal ani jiné vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona a žalobci žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2010

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu